

ROMAN KULICH

TRILER

A person in a white winter jacket is walking through a snowy, desolate landscape. In the background, several dark, curved wooden crosses are planted in the snow. The scene is dimly lit, suggesting a cold and possibly dangerous environment.

DEVÄT
KRÍŽOV

MARENČIN PT

Roman Kulich
Devět krížov

MARENČIN PT

© Roman Kulich, 2023
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2023
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2023
Layout © Marta Blehová, 2023
1019. publikácia
1. vydanie

ISBN 978-80-569-1170-9 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1171-6 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1172-3 (ePub)

Na výlet sa najviac tešil Adam.

V zoo si vždy oddýchol. Z guláša všemožných ľudských osobností a zakalených charakterov sa odrazu dostal medzi páchnucu zver. Síce uzavretú za hrubými mrežami či sklom, no aj tak svojím spôsobom čistú a nevinnú. Žiadna zákernosť, žiadne nedôstojné, premyslené intrigy. Len chuť dosýta sa nažrať.

Pravdaže, v každej zoologickej záhrade sa nachádzalo aj množstvo ľudí, no tých si tam nikdy príliš nevšímal. On navštevoval zoo rád, pretože tam jednoducho vypol.

Vlastne sa prepol do úplne inej osobnosti, na iné vnímanie... v lokalite so svojimi ubiehajúcim životom.

Ostrovček spoločenstva uprostred nekonečného oceánu reality.

Adam Fílek vstal zavčasu, pretože cesta zo Štrby do Brna mala podľa navigácie trvať až okolo štyroch hodín.

Všetko však záležalo na premávke. A ešte na tom, kedy sa zobudí jeho veľavážená rodinka. Zavčasu bol na nohách opäť iba on.

Stál pred zrkadlom v kúpeľni a pozeral na svoje unavené čierne oči, zasadené do tváre štyridsiatnika, ktorého hustá, aj keď pristríhnutá brada zmenila na chlapa staršieho o pár zím.

Dnes vyzeral obzvlášť zle. Veď kiež by aj nie, keď sa v noci prevaľoval ako mrož na súši a nemohol ani len oka zažmúriť. Nič ho však až tak extrémne neštvalo, jednoducho nie a nie zaspať. Možno preto, že bol až príliš nabudený na dnešný výlet?

„Daj sa trochu dokopy, človeče!“ prehovoril tlmene na zrkadlo, ale do očí mu stále civel zničený muž, s poriadnymi nasiaknutými podkovami a neupraveným rozstrapateným „polo-účesom“.

V minulosti už navštívili väčšinu zoológických záhrad na Slovensku aj v Čechách, no v Brne ešte nikdy neboli. Podľa údajov na internete by nemala byť ani veľká, ani príliš malá. Skôr taká zlatá stredná cestička. Že tam dnes bude plno, o to sa teda fakt báť nemusel. Bol predsa január, hoci nadmieru teplý. Zverina by však mohla byť pokojne aj vo vonkajších výbehoch. Zavčasu ráno mu teplomer na okne v podtatranskej Štrbe, a ešte vo výške takmer 900 metrov nad morom, ukazoval presných jedenásť stupňov. Skutočne horúci január.

Ale v takýto zimný mesiac aspoň vedel, že v zoo nebude natrieskané, a tá vzájomná harmónia zvierat a ľudí môže byť o to významnejšia a prepojenejšia.

Avšak do Brna sa hnal ešte kvôli niečomu. V talóne mal skrytý jeden ďalší, ale o to špeciálnejší dôvod!

„Už si hore?“ Vo dverách ho vyplašila Veronika. Veronika Fíleková. Jeho nie príliš vlúdna manželka, ktorá sa v poslednej dobe k svojmu prevzatému priezvisku skutočne veľmi nepriznávala.

Dostala však na to dobrý dôvod, na ktorý teraz absolútne nechcel, a vlastne ani nejako nemal čas myslieť.

„Už dávno. Akurát som sa chystal umyť si zuby,“ pozrel na ňu, a hoci mala oči zalepené od karpín a v tvári nasadený ospalý výraz, vyzerala omnoho lepšie než napríklad on sám. Spod nočnej košele jej presvitali guľaté prsia, jej mandľovohnedé vlasy splývali až na útle ramená a spodkom bosého chodidla si hladkala prsty na druhej nohe.

Pôsobila atraktívne. Dokonca aj teraz, keď vstala. Pekná drobná žena so sexi úsmevom. A v posteli sa vedela obracať takisto. Škoda, že sa jej v poslednej dobe tak strašne nechcelo...

Ach, jaj... Jeho najdrahšia a najmilovanejšia manželka.

„A čo tak nad tým premýšľaš? Umyť, či neumyť?“ zanôtila šejkspírovsky.

Adam sa nútene uškrnul.

„Vlastne som dumal nad tým, kedy sa zobudíte. Musíme vyraziť čo najskôr,“ odvetil a konečne si naniesol pastu na zubnú kefku.

„Idem teda zobudiť naše deti, pán kapitán!“ zasalutovala mu a pobavene zmizla za stenou.

Niekedy ho vedeli jej vtipy pobaviť a niekedy ho zasa vytáčali do samotnej nepríčetnosti.

No a práve teraz nemal bohvieakú náladu.

Bol tak trochu nervózny. Ak nevyrazia skôr, nemusia všetko stíhať. Stmieva sa predsa už okolo pol piatej. Nezabúdajme, že je, sakra, január!

Po zoo (alebo ešte pred ňou, to uvidí za jazdy) by sa chcel ísť mrknúť na druhý cieľ svojej cesty. Vždy ho zaujímalo všetko paranormálne, čosi, čo balansovalo medzi príčetnosťou a nepríčetnosťou či na hranici celkového všeobecného, až vedeckého chápania. Niečo nevysvetliteľné alebo aspoň za malý máčik, či kúštiček, mysteriózne. A jedno podobne magické miestečko sa nachádzalo aj kúsok za Brnom a on ho dnes chcel navštíviť. Rozhodol sa však, že druhý cieľ odhalí svojej ospalej rodinke až dlhou cestou v aute.

Veronika vošla do detskej izby a bez milosti zasvietila.

„Tak poďme, Fílekovci, vstávať! Vstávať! Ide sa do Brna, váš otec vám naplánoval výlet, tak si ho všetci pekne spolu užijeme!“

Hneď nato podišla k oknu a odostrela žalúzie, takže do miestnosti vstrelilo ďalšie, síce biedne, no pre spáčov až nechutne ostré svetlo.

„Mama, niééééé!“ bránila sa mu ako vampír staršia Silvia, pričom sa snažila vystretou rukou a roztvorenou dlaňou aspoň trochu zabrániť takému prudkému skoku z tmy do jasú čerstvého dňa.

Jej tvár bola dokonalým mladším obrazom vlastnej matky, až tak veľmi sa na ňu ponášala. No celá blízka rodina, a takisto známi, oduševnene tvrdili, že tie hlboko zasadené čiernohnedé oči nemôže mať po nikom inom, ako po svojom zádumčivom otcovi.

Akoby nad niečím neustále hĺbala a mimovoľne medzi aktivitami meditovala.

Rovnako ako on.

Začala teda budiť brata, ktorý spal hneď vedľa nej, na širokú kánskej, rozmermi skoro manželskej posteli. Bol k nej otočený chrbtom a zdalo sa, že zo snenia ho momentálne neprebudia ani stavbárskou zbijačkou.

Števo Fílek sa narodil predčasne.

Veronika ho porodila v šiestom mesiaci, a hoci bol urgentne uložený do inkubátora a bola mu poskytnutá bezodkladná dvadsaťštyrihodinová lekárska starostlivosť a dozor, nevyvinul sa úplne tak, ako sa mal či ako pre tento svet potreboval.

Alebo ako by si predstavovali jeho rodičia.

Netrpel žiadnymi viditeľnými defektmi, okrem trochu nižšie posadeného pravého oka. Dokonca ho sudičky obdarili súmer-

nou, hranatou a peknou tváričkou, no tým, ktorí sa s ním dlhšie bavili, občas pripadal akýsi spomalený.

Jednoducho premýšľal trochu inak a vo chvíľkach nervozity sa občasne zajakával alebo ho pochytili podivné, trhané tiky.

Školu však zvládal celkom dobre, dalo by sa povedať až bezproblémovo.

Aspoň vzhľadom na svoj vrodený hendikep. Žiadne výnimočné, no ani podpriemerné známky. V podstate pohodový prejazd povinnou dráhou každého civilizovaného dieťaťa.

Až na tie strašné posmešky idiotských spolužiakov!

Tie veruže dobre nezvládal.

Silvia doňho štuchla ešte raz. Števo čosi nesúhlasne zabručal.

„Vstávaj, posero, vstávaj!“ uštipačne mu zvolala do ucha, no dávala si pozor, aby to nepreháňala.

„Správaj sa normálne, mladá dáma, áno?“ okamžite ju spucovala matka, ktorá už držala ruky uzurpátorsky založené vbok a čakala, čo jej deti zasa za rána vyvedú za neplechu.

Števo sa napokon obrátil a jemne zamrkal očami.

„Čo... čo... čo sa deje? To už je toľko hodín?“ vyprskol ospalo.

„Áno, už je. Chcel si ísť do Brna, nie?“ Silvia odkopla svoju pokrkvajúcu perinu a na odhalené lýtka jej okamžite zavanul príjemný chlad. Tak veľmi sa jej nechcelo, no vzhľadom na to, že ide celá rodina, rozhodla sa podvoliť. Na Vianoce dostala od matky aj tatka pekný kopec darčiekov, hoci o nič nežiadala, takže by bolo sprosté nechať ich teraz v štichu.

Práve prechádzali obdobím, keď spolu celkom slušne vychádzali. Inak sa s matkou permanentne hádala. Mala už predsa štrnásť, nenechá sa buzerovať a nalievať si do hlavy rozumy len

preto, že to hovorí jej rodič. No nie? Ona už mala predsa rozbehnutý svoj vlastný, dostatočne atraktívny život.

„Hej, chcel. Veď už idem. Zvieratá mám dosť rád,“ zafrflal deväťročný Štefan a takisto odkopol perinu.

„Ste vy ale podarená dvojka. Môžete ísť do kúpeľne. Váš otec si už, dúfam, umyl zuby. Naposledy sa mi marilo, že tam ide zaspať postojacky,“ otočila sa a vysokým, bocianím krokom opustila miestnosť.

Adam si ešte stále umýval zuby.

Rýchlo, no snažil sa aj technicky korektne. Po paradentóze, ktorú mali už roky rokúce zakliesnenú v rodine, veľmi netúžil.

Keď skončil, vybehol z kúpeľne a narýchlo zjedol pečivo so syrokrémom, horčicou a salámou. Kombinácia, ktorú už od malička zbožňoval. Ani si popritom neuvedomil, že inokedy by si zuby umyl až po sýtych raňajkách...

Veronika sa zatiaľ zvrátila v kuchyni, pripravovala čosi na cestu a dala aj variť vodu na kávu. Už vedela, čo sa v podobných situáciách patrí. Vrtela pritom zadkom a jemu prišla na malý moment neuveriteľne príťažlivá. Zrazu sa cítil ako mačo. Ako nejaký divoký mužík z lesa, ktorý načapal ženičku, ako sama plácha kopu bielizne v ľadovej rieke. Ohnutá a neskutočne zvodná. Na samotu, kde ich nikto nevítaný nemôže vidieť... Ani len počuť.

Podišiel k Veronike a pritlačil sa jej na zadok.

Nech pocíti, ako ju má hneď za rána rád, uškeril sa v duchu.

No žena ho rýchlo zahнала.

„Teraz nie, preboha, Adam!“ Zhrozene sa otočila, zagánila naňho a dala sa opäť strnulo do umývania riadu.

„Ponáhľame sa, takže toto si zatiaľ nechaj v zásuvke, okej?“ zafrflala už rozmrzene do umývadla plného nakopenej peny.

Adam neodpovedal, no jeho zamračená tvár a zaseknutá sánka hovorili za všetko.

A kedy, žienka moja? Kedy by si do toho skutočne šla? Veď si mi nedala už zo dva mesiace. Čo to trepem, isto sú to aj tri, možno dlhé štyri!

To mi už nikdy neodpustíš? To, že som raz zlyhal, vyspal sa ožratý po firemnom večierku s tou štetkou, ktorá už u nás ani nerobí, a ty si sa o tom nejako dozvedela? Cez kamarátku... Krista, veď ja som sa zmenil! Fakt sa snažím a dávam do toho všetky možné aj nemožné sily! Naozaj!!!

Toto by jej teraz rád vyšplechol do tváre, keby mohol.

No nemohol.

Nebol v postavení, aby jej takéto či podobné múdrosti smel v kuchyni vylievať na chrbát. Raz ju nešikovne podviedol a Veronika sa o tom celkom šikovne dozvedela. Fakt za to úplne nemohol. Veď bol ožratý ako taká doga. Pamätal si len útržky, a práve to možno zmiernilo aj jeho pocit viny.

Stupídne vianočné večierky!

Už sa im vyhýbal ako žid bravčovému. Nikdy viac nechcel žiaden z nich zahliadnuť ani len v kútiku televízora. No svoje manželstvo si potreboval zachovať. Aby ostal aspoň trochu normálnym a triezvo zmýšľajúcim chlapom. Ak by sa mu rozpadlo, asi by sa načisto zbláznil. Vlastne by sa celkom určite zbláznil.

Sám by to nezládol. A ešte aj s tým zakliesneným a zadúšajúcim pocitom viny...

Jednoducho ho chcel udržať, preto uprosil Veroniku, aby pokračovali. Kostrbato, ale predsa.

Positívne však bolo, že to tak chcela aj ona. Vraj kvôli deťom. No on si myslel, že ho mala ešte stále nejakým podvedomým spôsobom rada. Aj keď mu dávala jeho jediné zlyhanie pekne

vyžrať. Za to ju zasa on v istých momentoch pudovo, až skoro živelne, nenávidel. Ale... čo iné mu ostávalo?

Nenáviť ním prebleskla aj teraz.

Hoci len chvíľková, ale zato veľmi intenzívna. Až ho pri nej rozboleli slabiny.

Toto mu spravila naschvál! Inokedy by sa správala omnoho spontánnejšie. No odvtedy... odvtedy, ako urobil ten osudný prešľap, sa v nej čosi zlomilo. Už bola iná. Zádumčivejšia a o stupienok uvážlivejšia. Akoby duševne zostarla o desiatku rokov. To pojašené, živelné dievča zmizlo nenávratne preč. Vlastne sa občas ukázalo, no v podobnej perióde, ako na slovenské územie prichádza úplné zatmenie slnka.

Asi tak.

Kedy sa mu to vlastne stalo? *Ten maličký prešľapík*. Možno tri-násť mesiacov dozadu. Posral to a život sa zrazu totálne zmenil.

Stáva sa. Ale nemohol sa kvôli tomu neustále mučiť! To nie! Tomu sa istotne vyhne!

Nechal zlosť, nech ním nejako kostrbato pretečie, a potom, keď si predstavil, ako mu odkvapkávajú posledné kropaje hnevu z prstov na podlahu... sa nadýchol a konečne sa ozval.

„Okej. Tak sprav nejaké lepeňáky, ja sa už idem obliecť a hodiť tašky do kufra.“

„Ďakujem,“ zašomrala, akoby to robil len pre ňu.

Jeho Odstupka. Tak ju občas volal. Držala si od neho už vlastne takmer neprestajný odstup.

Vošiel ešte do izby, kde sa už Silvia a Števo prezliekali, pričom sa zasa o niečom intenzívne hašterili.

Vedel, že Števo všetky verbálne súboje prehráva. Na Silviu bol príliš pomalý a iste zaostával aj za rovesníkmi. Skrátka nevy-

vinutý. Ale také slová sa v tomto dome už dlhší čas nevyslovovali. Bolo na ne vyhlásené prísne medzinárodné embargo.

„Hej, vy dvaja, už ste umytí?“ prekričal ich hukot.

„Ja hej, ale Števo biedne, to cítim!“ reagovala promptne Silvia.

Števo si začal ihneď ovoniavať pazuchy. Tváril sa pritom veľmi zaujato a dôležito.

„Neovoniavaj sa! Isto si umytý dobre. Oblečte sa a o chvíľku vyrážame!“ zvolal a zamračil sa na dcéru.

„A ideme do zoo?“ opýtal sa ťarbavo Števo, no dúhovky mu pritom natešene zasvietili. Zvieratá mal veľmi rád. Radšej ako kritických a posmeškárskych ľudí vôkol seba.

„Hej,“ prikývol otec. „A ešte niekam,“ prehodil a žmurkol na nich, keď odchádzal.

„A kam?“ spýtala sa Silvia a vybehla náhlivo z izby, pričom sa v jej hlase miešalo vzrušenie so serióznym záujmom.

„To vám prezradím neskôr. Prekvapko!“ zanôtil a zabuchol za sebou dvere.

„Oco, veď povéédz!“ Silvia vybehla na chodbu a ani jej nenašlo, že je oblečená len spolovice.

Adam schádzal po schodíkoch dole, k dvoru. Dnes bolo jasno a kdesi v pozadí sa vynímali Vysoké Tatry s mohutným kotlom Gerlachovského štítu. Aj hory trpeli nedostatkom snehu a na to, že bol práve január, sa beľeli len do polovice vysokánskych končiarov.

Adam vyšiel iba v huňatejšom svetri a len tak mimochodom hľbal nad tým, že v dávnejších zimách, keď bol ešte mladý fagan a s bandou kamošov vystrájali na ulici, by si v januári v živote nič podobné obliecť nedovolil.

V Štrbe bývali zimy kruté a veľmi dlhé. Tie pravé... podtatranské.

No v posledných rokoch padalo snehu menej a menej. Mrazy občas udreli, ale len na krátku dobu.

Hovorí sa tomu globálne otepľovanie!

Mnoho mocných malo na tento fenomén rozdielne názory. Hlavne podľa podnikateľského portfólia a spriatelených lobistov, no on sám jednoznačne videl a cítil, že s okolitým svetom sa čosi deje. Počasie bolo určite iné ako kedysi.

Podľa neho sa zem prehrievala. V relácii, ktorú minule zazrel pri obscénnom prepínaní kanálov, tvrdil uznávaný slovenský klimatológ s hrubými dioptriami a šedivou bradou, že ak by sa na Slovensku v priebehu rokov oteplilo o 3 až 4 stupne, budú mať Tatry klímu ako Komárno na dolniakoch. A vraj je to pravdepodobné.

Komárno? zopakoval si vtedy sám pre seba. To tu akože začnú pestovať vinič a marhule? *Tak dobre teda.* Ale kašľať na to! Všetko je možné.

„Poviem ti to v aute. Ale je to fakticky zaujímavé!“ Otočil sa k svojej dcére a popritom sa triumfálne uškieral.

Silvia bola strašne zvedavá. Asi to zdedila po ňom. Nebolo však od vecí ju občas ponaťahovať a nechať dlhšie bádať. Hlavne ak sa pred chvíľou správala hnusne k svojmu mladšiemu chorému bratovi.

Áno, podľa neho bol chorý. Aj keď Veronika radšej používala distingvovaný výraz *iný*.

„Rob teda, ako chceš, oco. Ale povieš cestou aj nejaký ten príbeh?“ zaprosila hľadiac naňho svojimi veľkými hnedými očami.

Jeho príbehy mali deti rady. Dokonca sa mu zdalo, že aj žena, hoci to v poslednom čase nedávala ani zaboha najavo.

No Števo so Silviou ich zbožňovali. Rozprávať vedel vcelku slušne. Dostal do vienka dar po svojom tatkovi. Aj ten dokázal tajuplnými príbehmi utíšiť celú miestnosť plnú alkoholom rozjarených hostí, a všetky oči, uši, zmysly hltali neskôr už len a len jeho otvárajúce sa ústa.

Ešte raz si poriadne prezrel auto, či mu niečo dôležité nechýba alebo nefučí, a keď pri kontrole zistil, že je na tom tak dobre, ako pri poslednom skúmaní podvečer, spokojne zabrumkal.

Staral sa oň, aby sa ono zasa počas cesty postaralo oňho.

V predsieni ho už čakalo prekvapenie. Všetci vzorne nastúpení, Silvia vyškerená, akoby sa jej zjavila Panenka Mária v mikine Mickeyho Mousa, a dokonca aj na Veronikinej mierne unavenej tvári sa mihol slabý náznak familiárneho úsmevu.

„Tak ideme?“ spýtal sa s nemennou kamennou maskou na tvári Števo, zatiaľ čo v ruke pevne stískal najťažší ruksak, ktorý si nabalil, ako vždy, on sám.

Strkal si doň kopec nepotrebného haraburdia, ako kompas, termosku s vodou, či nejaké podivné kresadlo na oheň v prírode, ktoré si kedysi zaobstaral v armádnom obchode v Poprade.

Akoby sa chystal na niekoľkodňovú túru do tých najnehostinnejších hôr.

Nikto mu to však nezazlieval.

Možno trochu Silvia. No fakt len trochu.

Bol to jeho svet a on v ňom jestvoval nadmieru spokojný. *Nech si robí, čo sa mu zachce, nechajme ho, milá tolerantná rodinka!* Akoby teraz počul Veronikin vysvetľujúci, terapeutický hlas.

„To sme už fakt nachystaní?“ Udivene pretiahol tvár a posmešne pritom znížil tón.

„No, čo povieš? Sme?“ vracala mu to kompaktne Veronika.

„Na moje počudovanie áno. Tak poďme teda do Brna, mládež!“ Tľapol si dlaňami so Silviou, ktorá prechádzajúc okolo neho už skladala svoje ohybné telo rovno do vozidla.

„Skontroloval si hustotu pneumatík?“ spýtal sa ešte kamenne Števo.

„Jasné, kamoš!“ odvetil a postrapatil ho po vlasoch na temene.

„Aj olej? Vodu v chladiči? Brzdovú kvapalinu? Posilňovač riadenia?“ Števo nechcel prestať.

Len mu kýval hlavou.

Na podobné výsluchy bol zvyknutý. Aspoň to nemusela robiť Veronika, ktorá bola v podobných záležitostiach ešte vycibrenejšia a pedantnejšia.

Števo sa vždy bál. To už patrilo k jeho chorobe alebo... k výnimčnosti! Potreboval všetko vedieť. A on mu len všetko ochotne potvrdil, aj keď dôkladne skontroloval iba pneumatiky a olej. Tak, ako vždy.

No ostatné muselo byť taktiež v poriadku. Auto by mu nejaký ten nedostatok včasnejšie ohlásilo a vrátilo aj s nepeknými úrokmi.

Nasadli a Veronika ešte zamkla dom aj bránu od dvora. Vlastne mohli už celkom pokojne vyraziť smerom na Moravu.

Počasie sa stále držalo a slnko nad tatranskými končiarmi vyzeralo skoro ako to augustové. Úplne mu to pripomínalo jar. So všetkým, čo k tomu patrí. Normálne by čakal, že im kdesi na záhrade vyrazia zo zeme prvosienky a zakvitne jablň, alebo im nezvyčajne zelenú trávu zabielia drobné snežienky.

Veď kdesi pri Trenčíne, aspoň ako tvrdilo veľmi „seriózne“ spravodajstvo na Jojke, už začali pučiť čerešne a zakvitli prvé víby.

Mrazy ale ešte prídu.

Počasie len klamalo telom. Nebudú síce veľké, ale rozkvitnutým, naštartovaným rastlinám to parádne uškodí. Zahynú. Správali sa totiž nerozumne. Vykvitli!

Tak ako kedysi ja, keď som sa vyspal s tou fľandrou, však? opýtala sa sám seba sarkasticky.

Asi áno, hneď si aj znechutene odpovedal.

Práve mal obdobie, keď tento prehrešok ľutoval. Inokedy prišlo iné, keď sa cítil sebavedome, isto, a neľutoval takmer nič.

No zvyčajne nevydržalo veľmi dlho. Ako to nadmerné teplo v januári.

Ani si to neuvedomil, a už sa nachádzali kdesi blízko Liptovského Hrádku. Akoby sa presunuli v čase... Zbadal kúsok najvyšších vrchov Nízkych Tatier, ktoré sa taktiež ligotali od navrstveného snehu. Inak boli celé zabalené v nepreniknuteľnom, hmlistom opare. Ako v špeciálnom bio celofáne.

Na druhej strane sa však Roháče aj Západné Tatry odhaľovali v celej svojej kráse a nahote. Akoby ich slnko úplne rozžiarilo, roztápalo a nechcelo so svojou bezbrehou silou nikdy prestať.

Veď je ten január, no nie?

„Myslíš, že aj v Brne bude takto pekne?“ opýtala sa zneuzdajky Silvia.

„Myslím, že určite. Pozeral som počasie. Malo by tam byť až zo 14 stupňov, čo je teda poriadne veľa.“

„Na január?“

„Áno. Za mojich čias bývala v januári aj celkom zima,“ poznamenal viac-menej pre seba.

„Neboj sa, na budúci rok isto riadne udrie. Vždy sa to akosi kompenzuje,“ zamudrovala Veronika.

„Môže byť,“ prisvedčil a pokrčil pritom bradu.

„Ja chcem vidieť Liptovskú Maru!“ zasekol ich rozhovor zrazu doteraz mlčiaci Štefan.

„O chvíľku ju uvidíš. Ale zastavovať ti tam nejdeme, okej?“

„Jasné. Stačí z auta. Chcem mať svoj komfort!“ povedal seriózne Števo a Silvia ihneď vyprskla smiechom.

„Niekedy vieš teda pekne zadrieť, braček!“ svojsky ho pochválila a na Števoových lícach zaihral sotva viditeľný rumenec.

Minuli Liptovský Mikuláš a o chvíľku sa im v plnej kráse ukázala spomínaná vodná nádrž. Na jej širokánskej hladine sa odrážali divoké lúče slnka, ktoré ešte viac zvyšovali zimnú atraktivitu diela. Vzadu sa rysovali hory a kdesi pri druhom brehu zbadali zakotvených pár opustených lodiek. Inak vyzerala až panensky prázdna a osamelá.

„Krásne!“ poznamenala očarovane Veronika. Spomenula si, ako kdesi čítala, že práve v zimných, bezoblačných dňoch môže byť výhľad do diaľky najjasnejší.

„To hej!“ prikývol Adam. „Števo, vieš, čo je toto za vrch? Tamto vzadu, smerom na Ružomberok?“ ukázal prstom pred seba.

„Oco, robíš si srandu, že?“ spýtal sa Števo skoro otrávene.

„Všimnite si ten výčnelok pod vrcholom, vyzerá ako bradavica, nie?“ rozumoval Adam naďalej.

„No a?“ zapojila sa do debaty zaujatá Silvia.

„Tak takto nejako spoznáš, že je to... že je to... Čo?“ ukázal teraz s víťazoslávnym výrazom v tvári na Števa.

„Choč!“ zvolal už ozaj znudene jeho synátor.

Takéto jednoduché, skoro stupídne hry neznášal. Ako dvojročné deti bez mozgu! Dost' blbý pokus, milý otec! pomyslel si rozčarovane v duchu.

„Výborne,“ pochválil ho tatko. „Vedel to ešte niekto v našom aute?“

Všetci ostali ticho.

Adam sa iba letmo uškrnul.

„Vidíš, Števo? Nie je to až také jednoduché. Možno len pre teba, lebo máš znalosti!“

„Ja za to nemôžem,“ zahundral Števo a čakal nejaký podpi-
chovačný výpad svojej staršej sestry, no akosi nič neprichádzalo. Ved' znalosti sa naňho lepili. Inak bol divný a dobre to vedel. Až priveľmi dobre.

Žmúril na ňu.

Zrazu bola zaujato zakukaná von oknom. Akoby tu medzi nimi ani poriadne nesedela. Nad čím môže práve teraz tak intenzívne premýšľať? Určite len nad ženskými sprostosťami, ktoré ho nijako nepriťahovali ani nezaujímali. Možno však časom budú. Ktohovie?

„Pozor!“ skríkla zrazu Veronika a v jej hlase sa vystriedali hádam všetky tóny hrôzy, údivu a najvyššej možnej úrovne úzkosti.

Adam okamžite šliapol na brzdu a elegantne obišiel zmätenu líšku, ktorá im z ničoho nič vbehla do cesty, načo v spätnom zrkadle zbadal, ako sa urputne snaží prejsť na druhú stranu. Zamarilo sa mu, že sa jej to aj napokon predsa len akosi podarilo.

No viac mu už nebolo dopriať vidieť.

Zmizla za zákrutou a stromami, visiacimi nemo nad sivou, nehybnou diaľnicou.

„Kriste! Tá mi ale dala!“ hlasite si po chvíľke odúkol.

„Myslíš, že to ešte stihla prejsť?“ Veronika nadvihla obočie.